

EGODNJA DANICA.

Katolški cerkveni list.

№ 35.

V četrtek 28. vel. serpana.

1851.

Slovo zamorskih misjonarjev.

Ostani z Bogom, draga domačija!
Dežela ljuba nam brez konca in brez mere,
Obvar' te srečno Jezus in Marija,
O perstan božji! zlati steber svete vére!
Ohran' tud tvoja se Bogu zvestoba,
Kakor dozda, do hladne sence groba.

Oko se s silo hoče nam zaliti,
Ko vidi zadnjič tvoje ljubljene doline,
Serce nam s silo hoče kervaviti,
Ko milo lice tvojih hribov spred nas zgine:
Poglej, Slovenja! še enkrat svoje sine,
Ki gredo deleč deleč u ptujine!

Za morjem begajo zgubljene ovčice,
Ker ni pastirja, de b' jih gual na dobro pašo,
Čez morje sužnji stégajo ročice,
Serce ganiti nam, sprositi pomoč, našo:
Za to o stars', nikar se ne žalite!
Perjatli, zlahta, z Bogom ostanite!

O z bogom, z Bogom vi duhovni brati!
Ljubezin naša tud čez morje do vas seže;
Slovenci serčni! vsim roko podati
Želimo, — nas tud čez hribe rod in véra véže;
Še eno reč bi serčno vas prosili:
Molite, de se Bog Zamorcov vsmili!

Zdaj pa zročimo se Bogu Očetu,
Naj srečno spremlja nas u Afrike širjave,
Tam čaka delavce široka žetev,
O stor' nas močne oznanjavce svoje slave,
De tvojih čud se bo krepost in hvala
Pod solnčnim pasam černcov razglasvala.

Znaki ali znamenja svetnikov na podobah.

Pred nekaj časom je bilo v „Danici“ opomnjeno, da bi bilo dobro razložiti, kaj de posebne znamenja pri svetnikih v pratiki in drugej pomenijo. Tukej je neka po-

skušnja taciga razlaganja, pri kateri naj pa bravec pomnijo, de ni popolna; zakaj težko je najti pomen nekterih znamenj, ker podobarji se s pesniki vred radi na legende, sad bolj žive domisljije, obračajo, med tem ko so zdanji pisatelji življenja svetnikov radi tanki in izbireni, in vse, kar se jim nekoliko negotovo ali čudno zdi, memo pušajo; starh legend pa ni vselej pri rokah, se iz njih podučiti. Kar tedaj v pričajočim spisu pomanjuje, bo morebiti pozneje, ali pa komu drugimu dostaviti mogoče.

A. Splošne znamenja svetnikov na podobah.

Govornik in pesnik zamore svetnika z besedo in popisam poslušavcem ali bravcem zadosti razložno naznaniti; drugač je obrazniku in podobarju, on se napisov le včasih poslužiti sme, in tedaj mora s posebnimi znaki ali znamenji (simboli) očem gledavcov v pomoč priti. Nekatere teh znamenj so več svetnikom lastne, druge le posameznim; nekatere so vzete iz šeg časa, v katerim so svetniki živeli, nekatere iz navad keršanske cerkve, ktera jih je med svoje štela, nekatere pa iz posebnih prigodb in okolišin, ktere so jih v življenji zadele. Kar angele zadene, je toliko opomniti, de se pred oči stavijo v človeški podobi, ker so se tako večkrat prikazali, in v lepi mladosti, ker se ne starajo in ne umerjejo, in pa s perutnicami, je znamenje njih hitrosti.

Splohno znamenje pri vsih svetnikih, ktero jih razloči od drugih, ki jih cerkev ni slovesno v število izvoljenih djala, je sveti žar ali nebeški svit, kteri se kaže kakor svetel krog okoli njih glave, ali nad njih glavo. Svetloba pomeni nebeško luč, ktero vživajo svetniki, in okrogla podoba je znamenje popolnosti, ktero so dosegli; kakor že s. Izidor, Seviljski nadškof, v svojih bukvah razlaga (voglata podoba, ki se včasih najde na starih podobah, je znamenje pričajočiga življenja, ktero je polno nevarnih kotov in nestanovitnih voglov, kakor piše diakon Janez v življenji s. Gregorja papeža).

Svetniki stare zaveze, tudi aposteljni in učenci Jezusovi se poznajo sploh po stari judovski obleki. Ta obleka je namreč daljši suknja, čez život prepasana, plajš na štiri vogale, po raznim načinu krog života veržen; duhovni pa imajo nad dolgo suknjo drugo kraji oblačilo, podobno obleki diakonov ali levitov v

kersanski cerkvi, in na glavi kapo z dvojnimi koncem vprek. Apostelj, kateri so bukke s. pisma pisali, in evangelisti imajo tudi bukke v rokah.

Mučenci ali marterniki imajo memo drugih, kateri niso marterniki, v znamenje palmovo vejo v rokah. Palmova veja je znamenje zmage, katero so stanoviti spoznavalci Jezusove vere čez svoje preganjance dosegli. Vzeto je pa to znamenje iz šege Grekov, kateri so imeli slovesne igre in bojne poskušnje v navadi, pri katerih so zmagovalci vence ali palmove veje prejeli. Na to navado namerja s. Pavel rekoč: „Ne veste, de tisti, kateri v ograji teko, vsi sicer teko, pa le eden stavo dobi?“ (1. Kor. 9, 24.) S. Janez apostelj pa že v prikazni gleda izvoljene s takim znamenjem, ker piše: „Potem sim vidil veliko trumo, ktere nihče ni mogel prešteti, pred sedežem in Jagnjetam. in palmove veje so bile v njih rokah.“ (Skr. razod. 7, 10.) Obleko imajo marterniki večidel po šegi starih vojakov, namreč oklep krog života čez kraji vojaško suknjo, in čelado na glavi; zakaj veliko med njimi jih je res vojaškiga stanu bilo, vsi so bili pa serčni vojsaki za sveto Jezusovo vero. Kateri marterniki so bili pa duhovniga stanu, so po tem oblečeni. Zraven imajo marterniki večidel orodje svojiga terpinčenja v rokah.

Svetniki duhovskiga stanu se razločijo po svojim cerkvenim oblačilom, katero je sploh talar ali dolga suknja, in daljši ali kraji srajca. Talar je pri papežih enako Kristusovi suknji rudeče, pri škofu višnjeve ali vijolnaste, pri drugih duhovnih črne barve v znamenje spodobnosti in ponižnosti; daljši ali kraji srajca pa je znamenje čistosti in nedolžnosti. Papeže naznani papeževa okrogla visoka kapa s trojno krono in palica trikrat prekrizana. Papeževa kapa (tiara) je znamenje višji cerkvene oblasti; trojna krona na njej pokaže trojno oblast papežovo, namreč duhovno v rimski cerkvi, kraljevo v rimski deželi, in poglavarstvo po celim kersanskim svetu; palica s trojnim križem naznani tri stopinje papeževe duhovne oblasti; namreč škofovo v Rimu, patrijarhovo v celi zahodni cerkvi, in papežovo po celim kersanskim svetu. Škofe da na znanje kapa z dvojnimi koncem in pastirska palica. Škofova kapa (mitra) pomeni duhovno oblast in močno brambo vere, in njena dva konca kažeta učencost s. pisma oboje zaveze; pastirska palica je znamenje vladanja duš, ker s krivim zgornjim koncem se zgubljene ovčice nazaj peljajo, z ravnim delom se zvestim pot kaže, in z oštirim koncem se lene spodbadajo; škofova kapa je bila v starih časih nekaj drugačne podobe, v izhodni cerkvi je namesto kape krona v navadi. Nadškofe in patriarhe razloči palija in palica enkrat ali dvakrat prekrizana. Palija je krog ali povelj iz bele volne okoli ram, s koncem spred in zad in s štirimi črnimi križi, in pomeni ovčico, katero dobri pastir na rame zadene; prekrizana palica kaže oblast v Kristusovi cerkvi. Kardinale pokaže rudeči klobuk in rudeče oblačilo; to pomeni njih posebno čast pred drugo duhovščino, kakor je kdaj v starim Rimu višji deželске oblastinike škerlatasta obleka lepšala. Škofje in papeži so po navadi vpodobljeni z velikim spredej odpertim plajšem (pluvialam), kateri je znamenje apostolskiga potovanja; v podobah po stari šegi je ta plajš krog in krog zapert. Mašnike razloči štola, to je oblačilo pravičnosti in svetosti, mašni plajš, podoba jarma Kristusoviga, in črna kapa štirovoglata, pomenik duhovne oblasti. Leviti, služitelji ali diakoni so oblečeni v levitsko suknjo (dalmatiko), ktera je oblačilo veselja in zveličanja. Cerkveni učenci, kateri so svoje nauke v cerkvi pisane zapustili, imajo v znamenje bukke v rokah.

Minihi in pušavniki imajo v znamenje obleko

manj vredno namreč kuto ali talar, bolj dolgo oblačilo, manj očitne podobe in barve; nekteri tudi škapulir, kos tkanine čez pleča spred in zad doli viseč. Ta obleka pomeni, de so se svetu, njegovimu bogastvu in napuhu odpovedali, in Jezusov jarm in križ nase vzeli v ponižnosti; pas zraven je znamenje čistosti. V začetku je bila ta obleka sploh po šegi revnih in nizkih ljudi; pozneje je po lastnih postavah napravljena. Red s. Benedikta ima černo kuto in črn škapulir; red s. Bernarda ali Cistercijanov ima belo kuto in črn škapulir; red s. Dominika ima belo kuto in črn plajš; red s. Franciška nosi rjavovo kuto in plajš, pri enim oddelku, namreč pri minoritih je črna obleka; red s. Brunona ali Kartajzarjev ima belo kuto in bel škapulir; red s. Janeza od Boga ali usmiljenih bratov nosi černo kuto; red s. Ignacija ali Jezuitov ima črn talar in črn plajš; red služabnikov Marije D. ali Servitov in še drugi redovi imajo rjavovo ali tudi černo oblačilo. Poglavarji ali opati miniški imajo kapo in palico škofovi enako za posebni razločik.

Svetnice se sploh razločijo po podobi in obleki svojiga spola; obleka se pa ravna po šegah njih časa in stanu. Svetnice stare zaveze in izmed judovskiga ljudstva imajo dolgo suknjo prepasano, in plajš krog života razporavnat, in na glavi pogrinjalo (pečo ali šlar). Marternice imajo palmovo vejo v rokah in orodje terpinčenja; oblečene so po stari rimski ali greški šegi v dolgo krilo ali tudi kraji suknjo verh tega, nosijo še kako ogrinjalo ali plajš. Device so sploh brez pogrinjala na glavi, imajo pa večkrat krono ali venec, v znamenje deviške zmage; zraven je posebin pas, ki so ga po greški in rimski šegi nosile, kot znamenje njih neomadeževane čistosti. Svetnice klosterskiga stanu so oblečene po šegi svojiga reda, in imajo pogrinjalo na glavi; pogrinjalo na glavi je znamenje zaročitve, ker so s posebno obljubo Kristusu kot ženinu zaročene. Opatice ali višji matere nunske imajo pastirsko palico v posebno znamenje.

Svetniki posebniga posvetniga stanu se spoznajo tudi po opravi tega stanu. Cesarji in kralji imajo zlate krone na glavi, in žezlo, to je cesarsko ali kraljevo palico v rokah; njih obleka je po šegi starih vitezov železin oklep in zraven škerlatast plajš z drago kožuho. Vojvodi imajo rudeč klobuk s kožuho opasan, in rudeč plajš, spodej viteški oklep. Cesarice in kraljice so enako po kroni, škerlatastim plajši in žezlu zaznamvane; druga obleka je dolgo krilo, ali tudi kraji suknja verh po šegi starih ali srednjih časov. Svetniki nižjiga stanu imajo kraji ali dalji suknjo ali krilo po šegi starih časov, ali pa oblačilo iz sredjiga časa, katero je nekaj bolj sedanjimu podobno, voder bolj lično.

Pomniti je voder, de le umetni obrazniki in podobarji na vse te posebne znamenja in razločke pazijo; kaki drugi ne umetniško izučeni obrazarji tudi semtertje kaj nepristojniga naredo. Na primero taki podobarji postavijo na merliča, kteriga je Jezus v Najmu obudil, križ; ali dajo s. Antonu pušavniku, kateri ni brati znal, bukke v roke; ali oblečejo zraven s. Genovefe viteza Vojnomira po šegi stotnika iz kaciga sedanjiga vojaškiga polka. Ne bilo bi napačno, de bi naši domači obrazarji in podobarji v časih še koga družiga razun lastne glave prašali.

B. Posebne znamenja svetnikov na podobah.

Nar bolj primerno je posebno znamenja svetnikov po verstvi popisati, kakor v pratiki ali kalendru stoje. Od Marije Device, kraljice angelov in svetnikov, se spodobni naprej povedati, kako de njo kaže pobožno deviško obličje, jo oblači rudeče krilo, višnjeve ali plav

plajš in belo pogrinjalo (takošna noša in obleka se še dan današnji pri Betlehemu vidi) in jo posebno zaznamova dete božje na rokah. Sedmero žalost božje Mater pomeni meč, eden ali tudi sedmeri v srcu. Njeno neomadeževano čistost in nedolžnost kaže belo krilo in bela lilija v rokah, njeno zmago čez svet in satana pové zemlja in luna in kača pod nogami, njeno kraljevanje naznani krona na glavi in žezlo v roki, njeno povišanje razodenejo zvezde okoli glave.

Svetniki s posebnimi znamenji so v prosencu: Ss. trije modri ali kralji. Trije se štejejo po ustnih izročilih, Kaspar, Melhior, Baltazar; posode z dragimi darovi, zlata, kadila in mire, imajo v rokah, ker so te božjemu detetu v dar prinesli; zvezda se nad njimi sveti, ker jih je ona k mestu Jezusoviga rojstva pripeljala.

S. Anton pušavnik. Je bil oče minihov in pušavnikov; posebno znamenje njegovo je zvončik, ker s tem so se pušavniki, ki so bili pod njegovim vodstvom, k molitvi vkupej klicali; zraven je prese ali svinja, ker je satan s. moža v raznih strašnih podobah, zlasti v podobi te nesnažne živali, skušal in nadlegoval, vendar osramoten in premagen bil.

S. Sebastjan marternik. S pušicami ostreljen je viditi; cesar Dioklecjan je namreč stanovitnega vojsaka in zvestiga spoznavca svete Jezusove vere s pušicami umoriti zapovedal; pa božja moč ga je v življenji ohranila, in njegove rane ozdravila, zato je bil s palicami do smrti tepen in je tako častito krono dosegel.

(Dalje sledi.)

Razgled po kersanskim svetu.

Nar novejši novice povedo, da je ministerstvo bogocastja in uka gosp. Dr. Ernesta od Moy-a poklicalo na vseučiliše v Innsbruku, kjer bo on profesor cerkveniga pravoslovja namest Dr. Jurja Philipps-a, kateri je od tam na Dunajsko vseučiliše, pravsko zgodovino učiti, prestavljen. — Če more vsakiga katoliškega Avstrijca boléti, ko sliši, kako je v poslednjih časih na avstrijske vseučiliše že 9 protestantov iz Nemčije za profesorje postavljenih, — tako je pa poklic zgorej imenovanih dveh mož spricevanje, da ima katoliška mladost v Avstriji še upati, da se ji bo čista in ne le od protestantskega kvasu okaljena vednost v višjih šolah dajala. Philipps in Moy sta bila jez in stebra pravic katoliške cerkve v Monaku na Bavarskim. Kdo ne pozna njih donečiga glasu, ki sta ga v l. 1837/38 v zgodovinsko-politiških listih zoper prusko vladno ob času preganjanja slavnega kelniškega nadškofa Klemena Augusta povzdignila? Ravno tako je bil tudi protestantski grof Giech kerpko zavrnjen od Moy-a v odpertim pismu zastran poklekovanja protestantskih vojakov, kadar so pred sv. rešnjim Telesem v paradi s katoliškimi vojniki vred. — V l. 1847 sta bila ta dva moža od službe odstavljena, ker nista bila po volji noviga in katoliške cerkvi sovražniga ministerstva na Bavarskim, kar jima le v čast služi. —

Nehvaležniki naj se od divjih zver učé hvaležnosti. V zgodbah križanskih vojsk se naslednje bere. Vitez Gotfrid de la Tur, ki je s prvo križansko vojsko v sveto deželo šel, jezdari nekiga dne skozi gozjd in zasliši neprevidama silno stokanje in jecanje. Nesrečnemu pomagati, velikoserčni vitez urno skozi log dirja, pa kako je ostermel, ko je zagledal leva, in veliko kačo, ktera je bila okoli njegoviga života omotana. Zdelo se mu je, da je dolžnost, stiskani stvari pomagati, skoči k levu, mahne s sablo in pre-

seka kačo, levoviga smertniga sovražnika. Od tiste ure je lev povsod za njim hodil, krotak in pitom kakor pes, in le na povelje viteza se je razsrdil in svojo divjo natoro razodeval. Taki tovarš, se vé, je vitezu zlo prijetin bil, in rad bi ga bil po dokončani vojski v Evropo seboj vzel, pa nobena barka ga ni hotla sprejeti; mogel ga je tedaj na bregu pustiti. Lev, viditi de je od svojiga ljubiga gospodarja zapuščen, začne grozovitno rjuti, po tem v morje plane, in za barko plava. Plava in plava tako dolgo, da onemaga, in valovi so bili grob hvaležni zveri, ktera je bila vse boljši zgođe vredna. — Nauk iz tega je kratek. Bog Sin je tudi tebe od zvez greha in pekla rešil; ali si tudi ti Njemu tako hvaležin, kakor je bil lev svojimu rešeniku? — a —

Iz severne Amerike. Nar poslednji naznani od razširjanja sv. vere v severni Ameriki, v monakovskih letopisih razglašene, so naslednje: Šestdeset let je minulo, odkar je začelo severno-amerikansko škofijstvo svojo dobo, in od tega časa se zamore njegov napredik v resnici velikansk imenoval. L. 1791 je imel ondašnji baltimorski škof Karol svoje prvo škofijsko zbirališče, in število vsih ondi zbranih duhovnov je bilo 22. Vernih pa je bilo v Šmarji (Maryland) 16000, v Pensilvaniji 7000, in drugih združenih okrajinah 1500, skupaj 24.500. Izjemši en edini samostan (Terezijansk), ni bilo v Ameriki nobeniga verskega reda, nobeniga sobivališča, ne semenišča in sploh nikakršnih katoliških učilnic. Uno malo katoliških cerkvic je bilo bolj podobno šotorjem in vsednim poslopjem kot očitnim božjim vežam. Dandanašnji od veselja zapanjeni vidimo namesto eniga škofa trideset škofovskih stolov, namesto 22 misjonarjev 1100 duhovnov, namesto redkih, malih kapelic 1300 cerkev in molitvarnic, namesto popolniga pomanjkanja odrešš in pobožnih naprav vidimo 26 semeniš, 9 vernih redov, 23 duhovskih naprav, 34 po duhovstvu vladanih sobivališ, 58 nunskih samostanov, 86 oblužniš (pensionatov) in deviških učilnic, več od 100 dobredelnih društev, bolnišnic in neštevilnih pribežališ, ktere s prizadevnostjo Bogu zročenih devic razcvetajo, in namesto 24000 čede vidimo množico 2 milijonov vernih, tako da pride na vsaciga desetiga Amerikanca en katoličan, dokle je ob koncu minuliga stoletja na 1000 Amerikanov le en sam katoličan persel. Naša Cerkev ima dandanašnji v severno-amerikanskih državah zares slavno stopnjo. Že izhaja 12 katoliških časnikov v angleškem, francoskim in nemškem jeziku.

Rusovsko. Od leta 1852 bo mogla cerkev vse svoje posestva državi zročiti in duhovni bodo od države dobivali plačo. Za katoliško cerkev na Rusovskim je že zdaj slabo, potlej bo pa še slabši, ker bodo duhovni še bolj na državo in uradništvo navezani.

Kollman (v Tirolah). 20. rožnika je ondašnja srenja imela obhod s presvetim R. Telesam. Nameri se, da se ravno Ludovik, Parski kralj, tačas mem pelje. Berž ko kralj ugleda Narsvetejšiga, ukaže obstati, gre iz kočije in skaže čast tistimu, pred katerim se morajo vse kolena perkloniti v nebesih, na zemlji in pod zemljo. Vsi verni so bili tega lepiga obnašanja veseli in k dobru spodbujeni. — Kako zanečljiv, kako nagnusno malopridin in zanikern je pa temu nasprot škričarsk gospodič, ki v tem časti iše, da nar Svetejšimu časti ne da! — Taki nesrečin napuhnež celo nič ne porajta, da ga bo ravno tisti sodil, kteriga zdaj prederzno zaničuje!

Brünn. Karl baron Langenau, nasavski revisionski svetovavec, protestant, se je v katoliško cerkev vernil.

Kraljevogradec. C. k. poglavarstvo na Pemskim je zvedilo, da se v veliko šolah čeških krajev ker-

šanski nauk rabi za sredstvo se nemšine naučiti. Valed tega je škofijstvu od rečeniga poglavarstva perporočeno, na to dognati, de se bodo otroci kersanskiga nauka skoz in skoz v maternim jeziku učili, in v maternim jeziku pred šolo in po šoli molili ali peli.

Bonn. V neki družbi v Bonnu, kjer je bil tudi prusovski kraljevič priučoč, je zadelo govorjenje tudi na ondi držane jezuitarske misijone in na veliko vne-
mo med ljudstvom za nje. K temu je rekel kraljevič, de je tudi njegov sin Friderik Vilhelm te lične pridige z živo vne-
mo poslušal.

Dunaj. Celo v zunajnih deželah, kakor piše „öster. Volksfr.“ se pertozijo, kako slabo se na avstrijskim nedelja praznuje, in de taki, ki bi imeli lep izgled dajati, s svojo nejevero in zamerzo do božje službe veliko družih pohujšajo in spridijo. Torej ne bo nikolj nikakor boljši, dokler ne bo šol prav v kersanskim duhu, iz katerih bi izhajali ne le vredni duhovni, ampak tudi vredni uradniki, kateri bi ljudem po vsih straneh dober zgled dajali in hudobijo in razujzdanost z vsimi močmi zaterali.

Popotvaje po Dunaji in njegovih okolicah sim peršel S. t. m. v lično romarsko cerkev kraja Maria-Encersdorf, v kateri je franciskanski samostan in v njem tudi nekdanji Veliko-Varadinski škof gosp. Ladislav baron Bemer. Bilo je ravno 1² S zjutraj, kar pride učenik (solmašter) z versto fantov in deklet v cerkev, kateri se lepo na obedveh straneh veliciga altarja po dva in dva vstavijo, učenik s fanti na desnem in dekleta na levim. Ko se je sv. maša perčela, je učenik s fanti jel glasno sv. Roženkranc moliti in dekleta ravno tako čversto odgovarjati, in ko so fantje prvo skrivnost roženkranca odmolili, so pa dekleta drugo naprej molile in fantje so jim odgovarjali. Tako so molili redama naprej zdaj na desni zdaj na levi strani, vselej pa se je zraven tudi slišal glas pazniga učenika. Ta mož — bolj srednje starosti — gotovo ni bil iz med unih, ki so toliko od ločenja šole od cerkve govorili, temuč je s svojim lepim zgledom pokazal, de mladost le tam pravo izobraženje dobivati zamore, kjer ji cerkev in šola na roko greste. Gotovo zamore tudi tako ravnanje učenika srenji le perkupiti.

V nekim Dunajskim predmestji se je unidan tole primerilo. Duhovni pastir je prišel v eno hišo, novorojeno dete kerstiti. Oče deteta ga je pa po opravljenim kerstu prosil, mu še eniga otroka kerstiti, kateri je lansko leto rojen bil; zakaj keršen je bil takrat le od tajekatolika. „Zdej spoznam,“ pravi oče, „zmoto in nespamet, v ktero sim zabredel, in se hočem k materi katolski cerkvi spet nazaj verniti.“ Ta mož je celo hišo k kerstu povabil, de so vsi prebivavci zvedili, kako resnično se zdej poprejšni nagnusni zmoti odpové. Pomljivo je, kar je od poprejšnih tovaršev svojiga nejeverstva pričeval. „Ščasama,“ je rekel, „sim se le spoznal, v kakšno malopridno derhal sim zašel; ko bi bil še kej delj v zvezi z njo ostal, bi me bila ne samo ob zveličanje duše, ampak tudi ob premoženje perpravila.“

Slovensko. Naš slavnj rojak in misjonar na zamorskim g. Dr. Ignaci Knobleher je bil svojo domačijo še za malo časa obiskal. V nedeljo jutro, to je, 24. tega mesca, je peršel iz Tersta v Ljubljano, precej v pondeljnik zjutraj ob šestih pa je nas zapustil. Vzel je seboj iz Krajnskiga tri mašnike, namreč: g. Matevža Milharčiča kaplana na Dobrovi, g. Martina Dovjaka kaplana v Sostrim in g. Janeza Kocjančiča, novoposvečeniga mašnika. Vsi trije imajo živo gorečnost za božjo

čast in razširjanje svete vere. Bog jih spremljaj po njih potih, in daj dober in obiln vspéh njih prizadevanju! Pri drugi prilžnosti bo Danica obširniši o tem govorila. — V sredo 27. t. m. so se iz Tersta na parobrodu odpeljali proti Aleksandrii. Vsih skupaj je imelo iti z gospodam namestnim vikarjem 6 duhovnov, ako so se uni drugi v Terstu zbrali, kakor jim je bilo pisano, in pa trije neduhovni.

Zmés.

— Lamartine je razglasil v novicah sostavek proti branju romanov, in terdno skazuje, de bi se moglo od vsih deržin odpraviti.

* Glasovitni francoski oznanovavec ali pridigar opat Kambalot je v preroškim duhu v nekim govoru zglasoval, de v 25 letih protestantštva ne bo več (ako imamo na njegov početik ozir, je tudi zdaj ravno komaj še), de se bo v 30 letih v Carjigraški Sofijni cerkvi nekervavi Dar daroval, de bo v 50 letih vsa Evropa katoliška. Bog daj!

— Goreč in bogat katoličan na Angleškem je bil nekda od „ljudomilih“ protestantov obsojen 500 cekinov kazni plačati, za to ker je bil pri sv. maši pričujoč. Katoličan poiše, kjer koli more, nar lepših portugalskih cekinov, na katerih je bil knez vpodobljen, in pernese vso kazin pred sodbo. Protestanski uradnik se je smejal, ko mu jih je na mizo štel, in rekel, de ne zapopade, kako de on kazin s tako lepimi dnarji plača. Katoličan mu pa odgovori: „V greh bi si štel, ako bi drug slabši denar za tako veliko milost dal, de sim se smel svojimu Gospodu in Zveličarju v nar svetejšim zakramentu preblizati. Pomislite gospod, de med križem, kteriga podoba na cekinih viditi, in med sv. rešnjim Telesam je tesna zveza; ker oboje je spomin neskončne ljubezni božje.“

— Na Švedskim v Stockholmju je izdajavec časnika „Demokracie“ na šest mescev v temnico in na pregnanje iz dežele obsojen, ker je v nekim spisu svojiga časnika v dvom stavil vnebohod Gospodov.

Angleška pravlica. Ko je s. Eduard, angleški kralj mesca prosenca 1066 na smertni postelji ležal, se je zamaknil. V zamaknjenji se mu perkazeta dva pobožna minih iz Nermandije, ktera sta mu v mladosti ob času pregnanstva prav ljuba postala. Pobožna minih sta mu prerokvala od prihodnosti Anglije. Hudobija angleškiga ljudstva, sta rekla, je tako velika, de štrafingo božjo nase kliče; ko bo hudobija nar višji stopnjo dosegla, bo Bog hudobne duhove v deželo poslal, kateri bodo zeleno drevo od korenine odtergali. — Tri tečaje (Stadien) dolgo — pa se bo nazadnje drevo spet brez človeške pomoči s korenino steno. Ko se je iz zamaknjenja zbudil, je povedal to perkazin svoji ženi, s. Editi, Kanterburjskimu nadškofu Sigmundu in svojimu nasledniku Heraldju, ki so okrog postelje stali. Ta prerokba se zdej spolnuje. Angleški katolčani v hudobnih duhovih spoznanjo krivoverce, ki so angleško cerkev, to lepo drevo, od njene korenine, katolske cerkve, odtergali; trije tečaji so tri stoletja ločitve. Takó tedej je izpolnitev prerokbe že blizo.

Darila za čast. misionarja g. Dr. Ignacija Knobleherja.

Od poprej	292 gold. 33 kr.
J. K.	3 gold. 33 kr.
Skupej	296 gold. 6 kr.